

BÖYLE “ENAYİLERE” EN ÇOK İHTİYACIMIZ OLDUĞU BİR DÖNEMDE VEDA EDİP AYRILDI ARAMIZDAN

RAHMETLİ HASAN CELAL GÜZEL BEY İLE ÖZEL BİR HATIRAM.

1979 Yılında İstanbul İHL de ücretli derse girerken, ilk defa Rehber öğretmen olarak, kara yolu ile Umre 'ye gidip dönüşüm ile ilgili yazdığım hatıraları geçen gün haremeyn.com sitesinde yayınladım.

Umre 'den dönerken gönlüm Mekke'de kalmıştı. Mekke Üniversitesi'ne bir dilekçe yazıp ihtisas yapmak istediğimi bildirerek dönmüştüm. Dönüşümden kısa bir süre sonra Bilecik Gölpazarı'na Müftü olarak tayinim çıktı. Birkaç aylık fiili görevim esnasında, henüz evimi Gölpazarı'na taşımadan, Mekke Üniversitesi'nden yazılan davet yazısı elime ulaştı. Genç yaşında, makam arabası ve şoförü olan bir makama tayin edilmiş bir kaç aylık müftü iken yeniden talebe olup olmamakta tereddüt ettiysem de, son kararım Mekke'ye gidip Ümmül Kura Üniversitesi'nde İhtisas yapmayı tercih etmek olmuştu.

Tereddüdümü yenmiş, istifa dilekçemi hazırlayıp Postaya vermek üzere iken, rahmetli Bekir Topaloğlu Hocamızla karşılaştım. Hal hatır derken Mekke'ye gideceğimi söyledim. Müftülük'ten İstifa edeceğimi söyleyince, ben Tayyar Bey ile konuşayım; seni maaşlı mezun olarak yollayabilirlerse daha iyi olur dedi. Hemşerim olan Hocamız, derslerindeki başarım sebebi ile beni severdi; maddi imkânlarımın zayıf olduğunu bildirdi...

Tayyar Beyi hem aradı hem de elime yazılı bir not verdi. Vakit çok dar olduğu için, bir cebimde istifa dilekçem, diğer cebimde Bekir Topaloğlu Hocamızın notu olduğu halde hemen atlayıp Ankara'ya gittim. DİB na uğrayıp durumu arz ettim; Hocam da aramıştı. 05 Eylül 1980 tarihinde uçak biletim alınmış; her şeyim hazır; bekleyecek vaktim yoktu. DİB yetkilileri bana vakit çok dar; Diyanet'ten sorumlu Devlet Bakanı istifa ettiğini, bu görevi direk Başbakan Süleyman Demirel uhdesine aldığını, bir günde böyle bir yazı ve onayın gerçekleşmesinin çok zor olduğunu, yazıyı alıp elden takip etmem halinde, zayıf da olsa şansımı deneyebileceğimi, olmazsa istifa dilekçemi bırakıp gidebileceğimi söylediler.

Yazıyı yazdırıp onay için Başbakanlığa gittim. Sordum soruşturdum. O gün Bakanlar Kurulu toplantısı olduğunu, Başbakan'a ulaşma imkânı olmadığını, yardım ederse müsteşar Hasan Celal Güzel edebileceğini, başka bir şey yapamayacaklarını söylediler. Genç ve tecrübesiz bir Müftü olarak Hasan Celal Güzel adını ilk defa duymuştum; sorup odasını bularak kapısını çaldım ve içeri girdim. Selam versem mi, vermesem mi, müftülük sıfatım var; bana yakışanı yapayım diyerek selam verdim. Evrak imzalamakla meşgul olan enayi (!) müsteşarımız başını kaldırıp bana bakarak Selamıma karşılık verdi. Yoğunluğunu gördüğüm için bir solukta derdimi anlattım; sadece bir günlük vaktimin olduğunu, İstanbul'a dönmem gerektiğini söyledim. Elimden kâğıdı alıp baktı ve:

“ Demek sen Müftüsün ve Mekke'ye gideceksin öyle mi..?” diye sordu. Evet, efendim; dedim. Öğlende yanıma gelip 2-3 saat içinde Başbakan'ın onayını almak öyle kolay mı, üstelik bugün Bakanlar Kurulu toplantısı var; bunun faturasını ödemeye hazır mısınız; dedi. Ne demek istediğini anlayamadığım için sustum; yüzüm kızarmıştı. Bu işi yaparım amma, sen de benim istediğimi yapmaya söz verir misin? Deyince şaşkınlığım daha da artmıştı. Ne isteyeceğini bilemezdim ama

“ yapmaya gücüm yeten bir şey ise söz veriyorum; yaparım.” dedim.

Mekke'ye gideceksin değil mi, diye tekrar sordu. Evet, efendim dedim. İlk gittiğinde Umre de yapacaksın değil mi dedi; evet dedim. “İşte O ilk yapacağın Umre 'de bana dua edeceğine kesin olarak söz veriyor musun..?” dedi. Farklı, başka türlü bir istek düşünürken, böyle bir isteğe şaşırılmışım; hiç düşünmeden ve büyük bir iç huzuru ile: “ İşimi bugün yetiştirip yapamamış olsanız bile, asla bu isteğinizi unutmayacağım; yerine getireceğim efendim.” dedim.

Tamam, anlaştık; başka işin varsa git; gör ve iki saat sonra yanıma gel; onay yazını al; dedi. Benim başka bir işim yoktu; orada bekledim. İki saat bile olmadan, kendisi bizzat gidip hazırlayıp imzaladığı yazıyı Başbakan Süleyman Demirel'e imzalatıp onaylatarak bana verdi. Teşekkür edip ayrıldım. Gerçekten ilk Umre 'mi yaparken, ondan sonra Mekke'de kaldığım 38 sene içerisinde Hac ve Umre yaparken, Onu hiç unutmadım; daima hatırlayıp dua ettim. Umre yaparken Hasan Celal Güzel ismini hatırlamadan Umre yaptığımı olduğunu hatırlamıyorum. İstekler içten ve samimi olunca böyle iz bırakıyor...

İlk Mekke'ye gidişimin üzerinden 20-25 yıl geçmişti; Türkiye'de izinde iken, uçakla bir Ankara yolculuğu esnasında Hasan Celal Güzel Bey'e rastlamış, ayakta bu durumu kendisine anlatıp hatırlatarak Umre

için benim misafirim olmaya davet etmiştim. Nasıl duygulanıp gözlerinin yaşardığını hiç unutamıyorum. Kartımı aldı; cüzdanının çıkartıp içine koydu ve “ Hocam ben cüzdanımda kart saklamam ama senin kartını özellikle buraya koyuyorum; davetini ve seni unutmamak için.” dedi. Davetime, verem tedavisi gördüğünü, hekim kontrolleri sebebiyle icabet etme imkânı olmadığını, imkân ve nasip olursa beni arayacağını ifade ederek ayrıldık. Ondan sonra da karşılaşma fırsatımız olmadı.

Yıllar sonra “ Enayiliğini İtiraf! “ eden makalesini okuyup bugün tekrar gözden geçirincede, Keşke bol miktarda böyle enayilerimiz olsa “ demekten kendimi alamadım.

Ruhun şad olsun güzel ve yiğit adam; ahirette enayiliğin (!) beratın olur İnş.

İlk Umre yaparken seni duadan unutmama sözümü aklımdan hiç çıkartmadım; aksatmadım. Sağ olup Umre yaptıkça da unutmayağım olan sözümü yeniliyorum...

Rabbim sana rahmeti ile mağfireti ile muamele eylesin... (âmin) seni özleyeceğiz ama cennete buluşma ümidi ile de teselli bulacağız...

19.03.2018
Ahmet Ziya İBRAHİMOĞLU

HASAN CELAL GÜZEL

MEĞER BEN NE ENAYİYMİŞİM!..

-Sayın Milletvekillerine ithaf olunur- Efendim, artık 68 yaşında, su katılmamış bir avanak, hakikî bir budala ve gayrikabil-i ıslah bir 'enayi' olduğumu itiraf ediyorum. Bana küçük yaşımdan itibaren 'beytülmal'ın mukaddesliğini öğretmişlerdi. Hiç kimse 'Devlet malı deniz, yemeyen domuz' dememişti.

Bütün ömrüm tâbir-i âmiyanesiyle 'eşşek gibi' çalışmakla geçti. Çalışma hayatımda tek gün dahi izin kullanmadım. Bir gece bile doyasıya uyuyamadım. Kimileri bana 'uykusuz müsteşar' adını takıp uçup Kaçtığımı söylerdi ama 'Ne akılsız adam yahu!' şeklindeki fısıltılar, her gün yüzlerce telefon konuşmasıyla çınlayan kulaklarıma kadar gelirdi.

Üzerinde 'T.C. Hükümeti' yazan kurşun kalemleri, silgileri ve kâğıtları, sadece resmî hizmetlerde, âdeta okşar gibi incitmemeye çalışarak kullanırdım. Çocuklarım devlet malına ellerini dahi süremezlerdi. Plakaları kırmızı ve siyah renkli resmî arabalara bir defa dahi binmediler. Yüzlerine bakmaya kıyamadığım Mustafa'm ve Elifim, bir saat daha az uyuyup belediye otobüsleri ve okul servisleriyle okula gittikleri esnada, bendeniz müsteşarlık ve bakanlık yapıyordum. Bırakınız eşime araba tahsis etmeyi, evde devletin personelini çalıştırmayı; idarecilik ve siyaset hayatımda lojmanda oturmam. Koruma görevlisi de kullanmadım. Arabamın önünde ve arkasında fiyakalı eskortlar hiç bulunmadı.

Meğer ben ne enayiymişim!...

*

Yaptığım enayiliklerin haddi hesabı yoktur... Meselâ, bendeniz milletvekiliyken -birkaç zarurî toplantı dışında- Meclis lokantasında yemek yemezdim. Zira burada çalışanlar kamu personeliydi ve çok ucuz olan yemekler milletin kesesinden sübvance ediliyordu. Sonra, çok beğendiğim halde, aynı gerekçelerle TBMM Sigarası da içmedim. Ceplerim şıkır şıkır metal jetonlarla dolu olarak dolaşır, özel görüşmelerimi kulisteki ankesörlü telefonlarla yapardım. O zaman 'beleş' cep telefonlarımız da yoktu.

Hiçbir hediyeyi kabul etmez; ya reddeder veya demirbaşa kaydettirerek devlete intikal ettirirdim. Yıllarca üst yöneticilik, müsteşarlık, bakanlık yaptım; hâlen evimde bu dönemlere ait -bronz plaketer dışında tek bir hatıra eşya göremezsiniz.

Benim anladığım mânâda siyasete 'Zengin girilir, fakir çıkarılır'. Biz enayiler, devlet hizmetini ve siyaseti böyle anlıyoruz. Siyasî hayatımda önüme çıkan yüzlerce fırsatı teperek mal mülk edinmedim. Bilâkis, ANAP'taki Genel Başkanlık mücadelesinde, Bond çantalarında getirilen paraları reddederek, eşimin SSK kredisıyla aldığı Oran'daki daireyi; YDP'nin kuruluşunda da babamdan kalan Malatya'daki ev ile dedemden kalan Gaziantep'teki evin bana düşen hisselerini harcadım.

Bu arada, eşimin uzmanlığıyla ve alın teriyle hak ettiği 'Vakıflar Genel Müdürü' olarak tayin kararnameini, nasıl engellediğimi de unutmuyayım.

Sadece bununla kalsa neyse... ANAP döneminde, şiddetle muhalefetime rağmen çıkarılan 'kıyak emekliliği' reddedip tek maaşa devam ettim. Bu haksız uygulama hâlen devam ediyor. Başbakanlık Müsteşarıyken, milletvekili maaşlarının buna göre ayarlanmasını gerekçe göstererek kendim için sözleşme yapmadım ve üç yıl müddetle emrimdeki daire başkanlarından bile daha az maaş aldım.

Meğer ben ne enayiymişim!...

*

Şimdi 70'ine merdiven dayadım. Hâlâ kirada oturuyorum. Kendime ait tek mülküm kitaplarım... Yani, sizin anlayacağınız, gerçek anlamda 'Dikili ağacım dahi yok'. Hizmet hayatım boyunca, muhatabımın büyük altından gülererek dinlediği, 'Bu fukara millete ben bu masrafı hiç yaptırır mıyım?' lâfım vardı.

Sevgili okuyucularım, bu yazdıklarımı okuyup da sakın bütün bunlardan pişmanlık duyduğumu sanmayınız. Enayilik öylesine içime işlemiş ki geriye dönmek mümkün olabilse gene aynısını yapardım.

Beni bütün 'enayiliğime' rağmen kimseye muhtaç etmeyen Yüce Allah'ıma hamd ediyorum.

Hasan Celal GÜZEL